

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D'UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonarà cada dissapte, si té vent a sa flauta.

S'envian es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conta de 16 números.

SA FONT DE XORRIGO.

Premiada amb accessit en el Certàmen de L'IGNORANCIA.

Lema:
*Tes promeses cumpleix sempre,
 Y d'hòmos seràs exemple.*

I.

A l'esquerra de ses còstes d'Algayda, s'hi vèu una possessió, que tots es viatgés de ses diligències que passen per allà, miran amb atenció, per lo alegre y pintoresch d'es llòch ahont està situada; qu'es demunt un turó que domina molta part d'es prat. Aquesta possessió s'anomena Xorrigo.

Quant es mòros y es cristians, les se duyan tant; qu'en veure aquests, galeòta de mòros, totduna li donavan encals, ò es mòros a ses nòstres; succehí qu'à sa possessió varen havè de mesté un pastó, y sa madòna digué a l'amo:

—Mira, Bièl. Tròb que convendria, que'n sèbre qu'hey ha qualque barcada de mòros per vendre, t'en anasses a Ciutat a comprá un esclau que mos faria de pastó; y axí no més l'hauriam de mantení.

—Sí; (digué l'amo), jò també havia pensat lo mateix.

—Axí heu farem, ydò; per ventura jò t'hi acompanyaré, y es mateix témps, podrem aná a veure sa germana que fá tant de témps que mos ho diu.

Es cap de quinze dies, sabéren qu'havian fèt prèsa d'una galeòta; enganxáren es carro de parey, y partíren d'axò, d'axò, cap a Ciutat. Arribáren; dexáren es carro a ca sa germana, que s'alegrá de sa visita, y llavò l'amo s'en aná a Cort, ahont trobá es mòros, trists y pensatius, esperant sa sort que los tocària, y mirant passá sa gènt. L'amo'n Bièl repará un jove guapo y ben format, de qui no llevá ja ets uys de demunt. Després d'havè fèt tracto, y pagat sa cantidat convenguda, s'en dugué aquell mòro; que desde llavò era ja es séu esclau.

Aquell dia estáren amb sa germana y es vespre tornáren partí cap a Xorrigo. P'es camí deyan a s'esclau:

—A ca-nòstra estarás bé, perque farás de pastó; y si t'pòrtes com un hòmo, serà com si fosses a ca-téua.

—Sí; (afegia sa madòna), nòltros te tendrem com a fiy

Es mòro no contestava, sòls demostrava tristó; y axò era pròpi d'un qu'es trobás axí com éll.

Arribáren a Xorrigo; cadascú se posá a ses séues feynes y es nou pastó a cuydarsè de ses auveyes. Es témps passava y es mòro era tractat molt bé, sense faltarli may rès.

Venguéren un parey d'añades molt dolentes, y com no plovia, no tenian gèns d'aygo, perque llavònses no hey havia cap font com ara. Es bestia se moria de sèt, y l'amo ja estava del tot apurat. Un dia es mòro li digué, mèntr'es sopavan, parlant d'axò:

—¿Que pagariau, tení una font, que cada dia vos sortís més aygo que no'n cap a dins s'aujub gran d'aquí defòra?

—Molt.

—¿Y que'm donariau si jò la vos trobás?

—Tira, déxa aná axò; qu'es volè fé fé taronges a una figuera.

—¿De que! Vos digau qu'en donariau, si la trobás a dins sa possessió.

—Lo que volguésses.

—Ydò, si'm prometeu sa llibertat, jò vos daré aygo, p'es bestia, per sa possessió y per ses altres veynades.

—¿Ja u sabs cèrt?

—Ben cèrt; però primé m'heu de promete, que totduna que tendreu aygo me dareu llecènciam per anarmen.

—Es dia que tú'm trobarás una font axí com dius, jò t' daré totduna sa llibertat.

—¿M'ho prometeu?

—Sí; t'ho promet.

—Ydò, veniu amb mí.

L'amo prengué una llentèrna, y es mòro un picó, y sortíren tots dos de ses cases, anantsen a dins un comellá fondo qu'hey ha a sa possessió.

Quant varen essé a baix d'una peña molt alta, s'esclau comensá a picá, a

una enclètxa ahont parexia que ja havian comensat a foradá; quant va havè picat una bona estona, caygué un trós de ròca y investí un roy d'aygo més gròs qu'una cama, que pegá a demunt l'amo, que feya llum dret allà devant, y el batiá de dalt a baix. Valga qu'era s'estiu. Llavò tot estorat digué a N'Amet.

—May m'ho hauria pensat; tú ets el reverent dimòni.

—Lo promés sia atès; (contestá s'esclau), ara ja m'en puch aná a ca-méua.

—Tira, dexeu aná. Tú estás tan bé.

—Maldament; no ténch rès que dí de vos ni de sa madòna, però m'en vuy aná. Lo promés sia atès.

—Jò vuy fé témps, per veure si s'aygo sortirà sempre; per ventura demá, ja no retjará.

—Si d'aquí vuyt dies no surt aygo, jò seguiré essent esclau, però si'n surt, vuy sa llibertat.

—Ja está fèt, (digué l'amo).

Passáren es vuyt dies y s'aygo sortia amb tanta abundancia ò més qu'es primé dia, però l'amo que devia essé un hòmo.... no se com, no li volia doná sa llibertat, pasantlò amb paraules y escuses, diguentli que may li faltaria rès; fins qu'es mòro ja mitx enfadat li digué:

—Si no'm donau llecènciam per anarmen, jò vos promet, y amb promesa més segura que sa vòstra, que vos aturaré s'aygo y no la tornareu trobá pús.

—Tú no ets capás. Sa font ja ningú l'atura.

—Ara heu vorem.

—Jò no'u sé, si heu vorem.

—L'amo'n Bièl; qualque dia vos panadireu de lo qu'heu fèt.

II.

Un mes després tenian sa siguent convèrsa; es mòro y una pastora d'una possessió veynada, qu'havia anat a beure a sa font, y amb qui es mòro ja havia parlat altres vegades.

—T'he vista de demunt aquell turó, (deya s'esclau), y he vengut a despe-

dirmè de tú, perqu' anit ténch resòlt es fogí, sens falta. No heu caygues à dí à ningú.

—¿Y perque, Amet?

—L'amo me prometé que si li trobava una font me daría sa llibertat; vat' aquí sa font, y ará no la 'n vòl doná.

—Ja la 't donará qualque dia.

—Ja ha témps que 'm diu que nó, y anit, no pás pús, ténch de fogí; però, abans, vénch à aturá s' aygo, perque l' amo m' ha fét una mala passada.

—Téns rahó que la t' ha fèta, però, jò 't deman un favó; y es, que si la tapes al ménos m' en déxis un ratjet per podè heure jò s' estiu, que per aquí fa tanta caló.

—No pòt essè, perque l' amo 'l trobaria.

—Per petit que sia, Amet. Feu per jò.

—Me sab greu per l' amo, però el dexaré sòls per tú: quant veurás l' amo digalí perqu' he fuyt; y que vaja alèrta à sa séua péll, que si un dia ténch ocasió, l' hem pagarà.

—Déxa 'l aná.

—Es que s' ho mereix.

—Es veritat, però, no sies axí.

N' Amet vá esbarriá sa font y se despedí de sa pastora, que li dá les gracies p' es ratjet d' aygo, que per ella havia dexat.

Aquella matexa nit, fogí sense que ningú s' en temés; y quant l' amo va aná à cercá sa font, sòls vá podè apagá sa sèt, qu' amb so cansament y sa rabiada havia aplegada. Molt s' en panadí de no haverli concedit lo que volía, y encara corregué à Ciutat per veure si 'l trobaria, però va essè en vá; perque ja havia prèns aygo y era més lluny de Mallorca que el doble de sa possessió à Ciutat.

Tot enfadat s' en torná à ses cases, y debades picá sa peña y cercá s' aygo, s' hagué de contentá amb so ratjet, que gracies à sa pastora, havia dexat es mòro.

III.

Aquesta font es sa qu' existeix actualment, devòra ses còstes d' Algayda; es una aygo tant bona y fresca, qu' hey ha moltes possessions, que s' estiu hey van à cercarnè per heure.

Vat' aquí lo que ténen, es qui, sense respectá promèses, pagan malament lo qu' haurian de pagá, no sòls amb lo just, sinó de lo més bé que sabèssen; y més encara quant es beneficis son tan señalats. Aquests desgraciats (altre nòm no merexan): si no es en aquesta vida, en l' altre ténen es cástich merescut, còm mos ho enseña aquesta història; perque, vertaderament axí va succehí... segons conta sa tradició.

X. H.

SES CRIADES EN ES BORN.

—En es Born fa bòn está.
—Si qu' hey fa bòn fresqueta.
—Seguemhi, Catalineta,
En es sillons de su-llá.
(L' IGNORANCIA n.º 9.)

Es diumenges decapvespre
Totduna qu' han escurat
Ses criades s' enllestèxan,
Sa pentinan molt bé 's cap,
Prènen es ventay y... hala
A cercá s' enamorad.
En essè en es Born se sèuan
Amb so mocadó amb sa má
Per ferlí sènes quant venga
Es séu maco tot mudat.
Un estòl gròs s' en aplegan
De criades, tétas, y infants
Que pareix just una fira
O un dissapte de mercat.
¿Sabeu qu' es lo que desitja
Tota aquella famellam?
Han perdut mitja taronja
Y allá la vòlen trobá.
¿Jovenets, anauho à veure!
¿Ala pasaunè, soldats!
Que trobareu còsa bona,
Còsa bona y profitant.
N' hi ha de guapes y de joves,
En veureu de mitja edat;
N' hi ha que ja ténen sa cara
Còm un confitet llepat.
També 'n veureu de morénes
Morénes que duen sal.
¿Jovenets anauho à veure!
¿Ala pasaunè, soldats!
Y si es un viudo qu' encara
Se vulga torná à casá
Qu' hey doni qualque uyadeta,
No fa rès si ja té infants,
Axí mateix lo que cerca
Molt prést heu tendrá trobat,
Si al cás la cerca beata
D' aquestes no n' hi ha cap.
Si à qualcun sa mala sòrt
L' ha fét tan desgraciad
Qu' es petit y llétx y pòbre,
Que no ténga pèl p' es cap
Ja sia d' herpes ò liña,
O també p' es séus molts anys,
Y per axò ja se pensa
Que fadrí s' ha de quedá,
Qu' hey vaji fént una vòlta
Y disimulant es cás
Y péch uyada à n' aquella
Que tròbi que més li agrat.
Bé pòt sè que de totduna
Giri es cap à s' altra part
Però, qui no 's cansa, alcanza,
Mos diu ben rebé es refran.
Ala ydò; fòra peresa
Y dú la còsa endevant
Qu' ara s' entréga sa fira
Y es mòbles poreu comprá.
Perque vejèu qui son elles
Y que jò no vos enganay
Ascoltau una xarrada
Qu' un soldat me va contá,
Entre na Bèt, una atlòta
Que fa pòch vengué des camp,
Per milló dí de la vila,
Y una de pròp de trent' anys
Que encara A Dios salada
No li ha dit ningun soldat,
Escoltaulès una estona:

—Beleta, tú no fas cás
Perqu' ets un poquet hermosa
D' enjegá s' enamorad,
Y vendrá témps tal vegada,
Déu no heu vulga, heu plorarás.
Nòltros som còm una ròsa
Que ses fuyes ha badat.
—¿Vaja quina comparansa!
Bé, seguex, seguex contant.
—La festetjan papayones
Tothòm queda ambabayat
Devant sa séua hermosura,
Llavò s' estreuvé que fa
Un pòch de vént, y adios
Cént sòus, tot queda espoñat
Y no hey van ja papayones
Per devòra ella à volá
Y tant solament s' hi acòstan
Llagostes ò escarabats:
Aplicantmós ara à nòltros
Lo que t' acab de contá.
¿Que serás, tú, bella ròsa,
Quant es vént t' haurá pégat?
—Bòno, no crech sè tan lletja.
¿Que no ténch es coló blanch?
—Però t' hi vetx qualque piga.
—Que no ténch sensè es barram?
—Axò si qu' heu téns, fiyeta.
—Cabey; no m' en falta cap.
—Ja 'u crech! Còm tú que p' es morros
Vetx qu' hey téns pèls y per llarch.
—Tú pareix que te propòses
Que m' enfad, y heu lograrás.
—Dexa aná, dexa aná, dòna,
May he pensat còsa tal.
—De mí no s' en pòden riure;
Perque si no, tú ja 'u sabs.
—Sí, ja 's vé que devogades
Te sòl agafá un atach
De nirvis, y potadetes
Y badays y gestos fás.
—¿Còm es ara?—Si fiyeta,
Y remenes molt es cap.
Llavò per devant sa cara
Casi tots es cabey; van:
Si 't vésses; tornes més llétja!
—¿Que vòl dí? axò me dirás?
¿De bò? ¿y no yás de bromes?
—¿De bromes? just el pecat
Parexes, de fèa que tornes.
—Ja t' assegur qu' he acabat
De torná tení tal còsa.
—Te 'n daría amb un verdanch....
¿Eh? vòl dí qu' heu fas apòsta?
No sabs tú qu' axò no heu fan?
—Fiyeta es es gran sistema
Qu' avuy dia han inventat
Per consegú qualque còsa.
—¿Còm s' entén? Espliquét clá.
—Si em pensás fosses callada
Y qu' amb tú tancat quedás
Lo que passa te diria.
—No téngues pò, ¿còm estam?
—Allá ahont estich llogada
Qu' es aquí, ran d' es Mercat
Ténen una señoreta
Que 'm pich qu' es passa p' es cap
D' aná à ca na Llouseta,
A n' es teatro ò à n' es ball,
De dú tal ò qual adorno
O fersè un vestit de fay
«Heu vòl? Que tir; mamayeta;»
Li diu mitx llagrimetjant
Y si un nó escapa à sa mare
Comènsa à gramoletjá
Y ja es partida deprèssa
Amb so mocadó en sa má
Torcantès sa llagrimeta:
Y quant veu que molt de mal

No es pòt fé, se déxa caure:
 Y ja la veus amb s' atach,
 Sa senhora surt depréssa:
 «Margalida, dú un padàs
 Bañ' el depréssa, fé via,»
 Me diu casi tramolant.
 Jò fás còm qu' está asustada
 Y corr, y no sé que 'm fás,
 Li rentám es pòlsos d' aygo,
 Sa mare li aguanta es cap.
 «Vamos, vamos, Cuanitela
 Dona gust à sa mamay.....»
 Per acabá quant li espassa
 Se vésten y per avall
 A comprá lo que volía.
 ¡Axí va! ¡Que tal, Pascual?
 Prènc sa méua y es diumenge
 Quant vatx sortí à passetjá
 M' en vatx à ca sa padrina
 Y li deman un volant.
 «Ja'l te compraré à sa fira,»
 Me respongué, ¿sí? s' atach,....
 Vatx di jò, y me tir en terra.
 Còm heu veu, crida es veynats,
 Y al instant una partida
 De mestressas amb infants
 Acodiren tot depréssa.
 «Axò és es mal de Sant Pau,»
 Deya una, «O desmayada.»
 Un' altra «Bañaulí es cap.»
 «Axò es un *histerich*; tòxes.»
 «¿Que no vèys qu' es just la sanch?»
 «Si fós mal de cò estaria
 Blanca,» deya en Cap Baix.

—¿Y no esclafires de riure?
 —Ja haguérem fét bòn bugat.
 —¿Y sa padrina que deya?
 —Invocava tots ets Sants,
 Y me dá mitja pesseta.
 —Te n' haurás de confessá.
 —¿Que mos sortirás beata?
 —¡Déu me 'n guard! may heu he estat,
 Però recòrt ets avisos
 Que mumare me va dá.
 —Se coneix que no fa estona
 Qu' habites per dins Ciutat.
 —Bòno, me 'n vatx, fins diumenge.
 —Esperet que t' acompany.

Axò fonch sa xarradissa
 Que me contá aquell soldat.
 —¿Vos agrada? preniulè.
 Tiraulè si no vos fá,
 Déu mos dó molts d' anys de vida
 Y tan amichs còm abans.

UN MAGRE.

LES VÈRGES.

Dijòus qui vé será sa revetla de les Vèrges y es jovent anirá urugat y moquén bogiòt y es fadrinardos anirán à cercá músiques y hey haurá torsudes de pèus à causa des mals empedregats y qualche guiterra esfondrada perque amb sa fosca tropessarà amb qualche cantó.

Enguañy no farà lluna y es qui prengan cap-avall p' es carré de Sant Domingo que procurin alluñarsè de sa pa-

ret de l' esquèrra no fós còsa que botissan de cap saltant un escaló qu' hey ha que ningú l' espèra.

Es qui passin p' es carré d' Odon Colom que téngan esment à no tropessá y caure amb aquells portals de botigues y escaletes que no han acabat de tomá encara, ò à no quedá enterrats dins es clòts de devòra Cort.

Es qui vulgan menjá buñòls, enguañy qu' anirán barato à causa de sa bònna cohita d' aquest estiu, que los pòsin mèl y que vajin alèrta à endidalarsè es dits sense fernè contes.

Ets aficionats à Certámens que vulgan prová si son capassos de menjarsè una ensaymada frita al témps de pujá sa còsta d' En Bèrga que vajan amb cuydado à embosarsè es cañó no fós còsa que s' aufagässen abans d' hòra.

Tots es qui anirán ganosos de músiques, si vòlen un consej d' un ignorant, los diré que se pòsin ses oreyes demunt es cap y endevant per sentirhí milló, y ets uys à ses puntes des dit gròs des pèu per mirá per hont van, perque es pérills d' aquesta Ciutat son molts.

A lo milló trobareu pédra escampada y no sebreu còm sortirnè. Més envant hey haurá una claveguera mitx esfondrada y es bastó vos hi passarà per uy y l' haureu acabat de veure per à sempre; més avall creureu que sa còsta segueix amb escalons baxos y sense pensavoshó trobareu una escala amb sos escalons de pam y quart que vos farà baxá de redolons ò més depréssa que no voldreu. Un pòch més enllá vos esperarà una pédra llisa amb qualche còua de sèba demunt, per donarvos es sús y dexarvos colgat en terra tant llarch còm sou amb un parey de braveròls per cubertora. Y també perilla qu' hey haja bassidòs y en tregueu més de dos de ca-sèua.

En fin, si després d' havè trescat sense desgracia la Ciutat y escoltat mitja dotzena de músiques de tota casta, lograu s' arribá à ca-vòstra sense qu' un faròl de sereno vos haja enlluernat sa vista, colgauvos amb s' esperansa de doná es molts anys à qualche atlòta l' ondemá y amb sa seguredat de que ella no vos ho agrahirá perque totes cercan fernè pòchs anys de fésta.

No per axò cregueu que vajan mal encaminades. De cap manera. Ses dones son mistèris y ets hòmos per hé que los estodían no arriban à comprendrerlòs may. Elles per una part vòlen fé fésta y fan tot quant saben per fernè, es témps qu' aquells que los donan es molts anys fan tot quant pòden perque no 'n fassan; y per altre part les pòbres desitjan acabá de fé fésta anant per sa carretera real y els qui cercan que no 'n fassan voldrían que sempre en féssen à n' ets uys de tothòm.

Ara aquí vendria bé un sermonet encarregant à ses mares que gordässen bé ses fifies, encomanant à ses atlòtes que

no's fian de cap hòmo que ténga es nàs es mitx de sa cara, avisant à ses més joves que no se cregan ses paraules que los sòlen dí es joves que les acompanyan sense essè coneguts de ca-sèua y aconsèyant à totes que si qualche estornell los vòl fé entrá dins qualche portal, que no 'l cregan, en no sè qu' aquest portal sia es de sa Vicaria y qu' hey vajin acompanyades de qualche persona que sábiga mirá per elles.

Tot axò diriam amb so sermó però ni som capellans ni estám demunt cap tròna. Som ignorants y còm à bònns ignorants volem riure hé y honestament, fé fésta sempre y dí lo que trobam à tot, sense fé mal tèrs à ningú.

•UN FERIT D'ALA P'EN PEP D'AUBEÑA.

XEREMIADES.

Señó Administradó de Corréus. L' Ignorancia li dóna les gracias p' es séus oferiments y bònna voluntat. Desd' ara li recomana que fassa aná drets y espavilats es cartès de ses viles que devegades no fan petjada hòna. Es témps los basta per tot.

*
*

Còm no estám enterats de ses llèys que té es ram de consums, mos estrañá s' altre dia, veure qu' es dependéts de una pòrta que no té *Fielato*, agafären una botelleta d' òli que volian entrá de contrabando y à més de guardarlasè, féren pagá lo que creym que correspon; amb axò no hey trobam rès que dí, però lo que voldriam sèbre es si aquells señós son *punxa sarris*, ò *cobradós*; y si sáben quin curs s' ha de dá à n' aquell òli y doblés; ò si s' entretènen à destapá sa botelleta. perque si heu fan axí es fácil untarse 'n es dits.

*
*

Es mòrts d' es Cementèri se quèxan d' es capellá. Diuen que si digués, al manco es diumenges, sa missa à una mateixa hòra, molts d' èlles hey pujarian à oirley en sentirla tocá, però succeyex qu' un dia la diu ben dematí, un altre devés mitx dia y no li pòden prendre es punt; y còm sempre los péga à còp descuyt, no ténen témps de taparsè amb so llansòl y estirarsè un pòch ets òssos quant la tòca y la diu.

Nòltros trobám qu' es mòrts ténen rahó y es capellá també; però perque tots estigan conténts convendria que digués sa missa à s' hòra que volgués, però que sempre fós sa matèxa y que la fés tocá un quart abans y amb tres trèts à estil de la pagesia, perqu' es pòbres mòrts poguèssen arribarhí d' hòra dalt sa capèlla.

*
*

COVERBOS.

Lema:
Es coverbos son en bé mirats,
P' ets hòmos que son honrats.

Un allotet pagès qu'havia anat à pelà metles y n'hi havian donades un parey de grapades, més contènt qu'un pasco s'en anà à son pare à mostrarleshí, y aquest li digué:

—¿Totes les t'han dades, no n'has prèsa cap?

—Mumpare, (digué s'allòt), encare n'han romasos dos sachs.

*
**

Una vegada à una vila, à una fèsta hey havia d'havè corregudes; un solle-rich heu va sèbre y hey va anà. Un dia àntes, es Batle va fe fé una crida que deya: «Diumenge hey haurá corregudes y qui correrá més la s'en durá.» Vé es dia, es solle-rich s'en maná s'arriet à corre y ja es partit amb un altre. Quant es séu compaño y havia arribat es solle-rich encare era devés mitjan llòch; però ja 'u vorem... jarri *Fumal!!!* fins que va havè passat de molt sa jòya. S'en vá à n'el señó Batle pe sa jòya y váren tení rahons, però éll l'hi váren havè de doná sa jòya.

*
**

Un señó enviá es criat à cas Jutge per veure si ja estava axecat (des lli); es criat hey anà y el trobá assegut qu'escrivia. S'en torná à cas señó y li digué que nó. D'es cap d'una estona ley torna enviá y el trobá fènt lo mateix y es criat li digué:

—Es señó m'envia, per veure si vostè ja está axecat, que vòl conversá amb vostè.

—Ja dirás à n'es téu señó qu'axí mateix puch conversá d'asegut.

*
**

Un pare que tenia un fíy conversava amb un altre, y aquest comensá à dí:

—Jò les passaré magretes, perque no més ténch figues seques.

Y s'altre respongué per bravetjá un pòch:

—Y nòltros regulá, perque tenim pòrch.

Y es fíy no poguént aguantá perque sa panxa li feya rues, respongué:

—Mumpare, jò m'estimaria més tení figues seques à volé qu'un pòrch vèrt y no matarló may còm heu feym nòltros.

*
**

Un pagès fusté qu'havia caygut soldat, el s'en duguéren per devés Castilla. Vengué qu'una vegada es séu Jefe li demaná:

—¿Que oficio tiene V?

—Cadiré (respongué es soldat.)

—¿Que dirás? yo no lo sé; diga á ver.
Y es soldat sempre responia:

—Cadiré.

Es Jefe ja cansat de sentí tantes vegades, còm á pregunta per éll, el volia castigá; y fins qu'un des séus compaño li diguéren qu'era *Carpintero*, durá sa conversa.

*
**

Una vegada qu'un solle-rich s'en aná à Ciutat, passá per un cap de cantó qu'hey havia una dòna que només feya cridá:

—¡Ala qui vòl vellanes bones!

Es solle-rich s'aturá, demaná sa mesura més gran, y cametes amigues...

Dos Municipals qu'heu véren l'agafaren y li demanáren perqu'havia fèt allò, y éll los digué:

—Señós, jò tròb mult ben fèt k'en pik ke donan prengan, per axò jò he trubat s'ukasió y l'he aprufitada supuestu ke tant pregava per fé cuntents ets infants amb pòk gastu.

*
**

En certa ocasió un ciudadá y un pagès molt amich, havian de diná de fideús y es ciudadá va dí:

—Has de sèbre, Juan, que m'agrada més s'arròs qu'es fideús.

Y s'altre respongué:

—Jusèp, may del mon m'ha agradat fé ningú falló y ménos à tú; y axí vesten à menjá arròs....

Y es ciudadá se quedá en saliva dejuna tot lo sant dia.

CORRESPONDENCIA.

Señors Redactors de L' IGNORANCIA:

IGNORANTÍSSIMS SEÑORS: Desitjant fé un bé à n'aquèst mon, quant veitx qu'en el dia d'avuy ja sáben més ets òus que ses gallines, y que L' IGNORANCIA se propòsa just lo mateix que jò desitx; per axò are m'oferesch à ferlós à vostès compaño, (si es que m'ho meresca), à fi de pendre part amb sos séus trabays, y en es mateix témps essè participant de ses còsses de molts d'ases vestits, y que fan molta planta en mitx del mon. Me cregan, que si no fòs tant ignorant còm som, no voldria sortí à ròllo, perque al ménos se méua ignorancia cubrirá ses faltes que puga cometre, y que ja may serian perdonades amb una persona d'aquexes que fan tant de papé. Encara qu'es méu desitx de fé bé es molt, tal vegada nó m'hi arribarán ses mañes, perque amb mí succeheix lo que de vegades en molts, que se tèya des méu front, quant vetx es desgavéll de tantes còses, arriba à encalentirsè tant, que se rèyna que per éll me regala me tapa ets uys de tal manera, que jò mateix no sé donarmè conta de lo que m'passa; però jò faré lo que puga, y si per qualque còsa som bò, ja saben vostès qu'estich à ses séues órdes.

BUFARAÑES.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS À LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—S'ocasió fa peccá.
SEMBLANSES.—1. En que té cañes.
2. En que té culassa.
3. En que còu.
4. En que corren.

TRIÀNGUL....—Portell-Pòrta-Pòrt-Pòr-Pò-P.
FUGA.—Derrera ses riayes vènen ses plorayes.
ENDEVINAYA.—Un bunòl.

GEROGLIFICH.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assemblan es doblés à n'es pèsos?
2. ¿Y es carrils à un pa fèt llesques?
3. ¿Y ses dónes à n'ets estèls?
4. ¿Y ets hòmos à n'ets òus?

UN AMICH MEU.

QUADRAT DE PARAULES.

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides horizontal y verticalment, digan: sa 1.ª retxa, una part des còs; sa 2.ª, lo que diria sa goma si parlava; sa 3.ª, lo que fa sempre la mar, y sa 4.ª, es llinatge de sa méua atlòta.

X.

FUGA DE CONSONANTS.

.O..O. .E. .A.. .UA. .E E. .O.
BIEL DES MOLÍ.

ENDEVINAYA.

Jò fás feyna d'ajagut,
Y estich dret es témps que dòrm;
Y puch dí que no ténch fiys,
Fins es moment que som mòrt.

P.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Bufarañes.—Sa redacció de L' IGNORANCIA admet sa séua *Correspondència* y dona una aferada p'es còll à n'es séu nòu compaño, à n'el cual dona de totuduna es títol y diploma d'ignorant de gruix ordinari.

Biel d'ets uys.—Vos sou un bòn ignorant. Es primè tir ja no es de la terra. Seguiu per aquest camí y aviat tocareu mara.

Castañolera.—Bé va lo qu'enviaiu. Qu'en vengan més.

Un Estudiant de la sopa.—Rebut lo séu. Ha mesté unes remuntes nòves. Les hi farem y anirà en poré.

Un Rondayé.—Rebudes ses glòses. Han mesté madurá abans d'aná.

M. Duley.—Es séus coverbos han mesté porgá. Després de porgats y ventat es payús hey anirán. S'altre composició d'abans qu'es molt milló hey sortirà prèst.

Un Ferit d'ala.—Veurem de tayá tronchs y fuyes perque ses floretes se vejín més bé. Axí còm está casi no pareix ramèll. Per axò no es desanim.

15 OCTUBRE DE 1881
Estampa d'En Pere J. Gelabert.